

Arrest

nr. 48 401 van 22 september 2010
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CLAES, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 11 mei 2008 het Rijk binnengekomen in het bezit van een visum type D.

Op 25 juli 2008 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In augustus 2008 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister.

Op 15 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter), aan

verzoeker ter kennis gebracht op 22 juni 2010. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde Y.E.(...), geboren te (...) van Ghanese nationaliteit, verblijvende te (...) toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet, op

REDEN VAN DE BESLISSING: (1)

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2°, van de wet):

Uit het verslag van de politie van de stad Antwerpen afdeling Noord dd. 28 maart 2009 blijkt dat de politie er zich op verschillende dagen heeft aangeboden in de (...) te 2170 Merksem. Volgens de burens zou er af en toe een man van het Afrikaans type, laat in de avond het appartement betreden. De vrouw met haar kindje hebben de burens in maanden niet meer gezien. De politie heeft aldus geen vaststellingen kunnen doen.

Uit het verslag van de politie van de stad Antwerpen dd. 8 februari 2010 blijkt dat betrokkene en zijn echtgenote op het huidige adres ook niet aan te treffen zijn. Op uitnodigingen wordt eveneens niet gereageerd.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen dertig dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Tegenpartij heeft op eigen initiatief het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd maar heeft nagelaten een behoorlijk onderzoek te voeren naar de situatie van verzoeker.

Verzoeker woont samen met zijn echtgenote, N.V.(...) en haar dochter, A.E.(...).

Verzoekers echtgenote werkt als verpleegster en maakt lange dagen. Ook in het weekend moet zij dikwijls werken.

E.(...) is ernstig ziek. Zij weigert te eten en moet daarom regelmatig opgenomen worden in het ziekenhuis.

Overdag verblijft E. samen met verzoeker bij zijn schoonouders. Het is voor verzoeker immers onmogelijk om de zorg voor de zwaar zieke E.(...) alleen te dragen.

Bovenstaande wordt gestaafd door de verklaringen van verzoekers echtgenote en door hun huisarts.

Voor de afwezigheid van verzoeker en zijn gezin in hun woonplaats is dan ook een redelijke verklaring te geven.

Bovendien is het niet zo dat alleen verzoeker of zijn echtgenote kon aangetroffen worden.

Niemand van het gezin werd aangetroffen door de politie.

Tegenpartij heeft nagelaten deze situatie behoorlijk te onderzoeken.

Enkel en alleen op basis van de vaststelling dat verzoeker en zijn gezin niet konden worden aangetroffen op hun verblijfplaats besloot tegenpartij dan verzoeker geen gezinsleven meer onderhoudt met zijn echtgenote.

Tegenpartij is de onderzoeksplicht die op haar rust niet nagekomen.

Eerder besliste uw Raad reeds om deze redenen een beslissing tot beëindiging van verblijf te vernietigen.

Door de situatie van verzoeker niet aan een behoorlijk onderzoek te onderwerpen, heeft tegenpartij haar beslissing niet op zorgvuldige wijze genomen."

2.2 De bestreden beslissing is genomen nadat een onderzoek werd gevoerd met betrekking tot de verplichting van samenwonen van de echtgenoten. Uit het administratief dossier blijkt dat dit onderzoek

op zorgvuldige wijze heeft plaatsgehad, gelet het negatief samenwoonstverslag van 28 maart 2009 en 8 februari 2010. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij op basis van deze politionele verslagen tot de conclusie is gekomen dat er geen samenwoning van de echtgenoten blijkt.

Waar verzoeker stelt dat er een redelijke verklaring is te geven voor de afwezigheid van verzoeker en zijn gezin in hun woonplaats, stelt de Raad aldus vast dat verzoeker niet ontkent of betwist dat betrokkenen niet aan te treffen zijn op het huidige adres. Verzoeker die een aanvraag tot vestiging heeft ingediend op basis van zijn huwelijk dient eveneens de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen door bijvoorbeeld de burgemeester tijdig op de hoogte te brengen van het feit dat hij en zijn echtgenote eventueel tijdelijk, hoofdzakelijk verblijven bij de schoonouders van verzoeker. De Raad wijst erop dat verzoeker na de woningcontrole van de politie op 8 februari 2010 nog de gelegenheid had om elementen aan te brengen waaruit zou blijken dat hij een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met zijn echtgenote. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoeker niet heeft gereageerd op uitnodigingen van de gemeente. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij de aan het verzoekschrift bijgevoegde stukken, met name: een verklaring van de huisarts, een verklaring van zijn echtgenote en de attesten van het ziekenhuis, niet eerder aan de verwerende partij ter kennis heeft gebracht.

Gelet op het gegeven dat om een samenwoningcontrole werd verzocht door de verwerende partij in maart 2009 en nogmaals in februari 2010 aan de gemeente en dat blijkens de beslissing verzoeker op de uitnodigingen niet heeft gereageerd, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze is voorbereid en genomen. Verzoeker betwist overigens niet de afwezigheid van verzoeker en zijn echtgenote in hun woonplaats. Waar verzoeker verwijst naar de noodzaak om wegens ziekte van de dochter van zijn echtgenote, verblijf te houden bij zijn schoonouders, stelt de Raad vast dat hij niet aannemelijk maakt waarom hij de verwerende partij niet eerder ter kennis heeft gebracht van deze feiten, te meer nu uit de beslissing blijkt dat verzoeker niet heeft gereageerd op de uitnodigingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet aantoonde.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de formele zorgvuldigheidsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De motivering van de bestreden beslissing is niet correct. Verzoeker en zijn echtgenote vormen samen wel een gezin. Zij wonen tot op heden nog steeds samen en nemen samen de zorg op voor E.(...).

De motivering is dan ook niet afdoende.”

2.4 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan wordt besloten dat er een einde wordt gesteld aan het verblijf in het Rijk.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat verzoeker niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van artikel

10 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die werd vervoegd.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker betwist dat hij en zijn echtgenote geen gezin meer zouden vormen. Hij betwist dat hij niet meer zou samenwonen met zijn echtgenote.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een samenwoonstverslag van 28 maart 2009 en een samenwoonstverslag van 8 februari 2010 waaruit blijkt dat verzoeker noch zijn echtgenote werden aangetroffen op het adres en dat de politie bijgevolg geen vaststellingen heeft kunnen doen. Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift de afwezigheid van betrokkenen in hun woonplaats door te verwijzen naar de ziekte van de dochter van zijn echtgenote en het feit dat hij hoofdzakelijk verblijft bij zijn schoonouders. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat de vaststellingen in de beslissing kennelijk onredelijk zijn nu uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet heeft gereageerd op de uitnodigingen en verzoeker thans niet verklaart waarom hij de verwerende partij niet eerder ter kennis heeft gebracht van de stukken bijgevoegd bij het verzoekschrift. Verzoeker kan verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met de specifieke omstandigheden waarin hij zich bevindt aangezien verwerende partij er geen kennis van had op het ogenblik van de beslissing en verzoeker heeft nagelaten te reageren op de uitnodigingen. Verwerende partij kon, aan de hand van de gegevens waarover zij kennis had, op kennelijk redelijke wijze oordelen dat verzoeker geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die werd vervoegd.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN